

ANITA SANTESSON

NÄR DJÄVULEN KOM TILL BAGARMOSSEN

NÄR DJÄVULEN KOM TILL BAGARMOSSEN

Anita Santesson

**När djävulen kom
till Bagarmossen**

Roman

TIDIGARE UTGIVET AV ANITA SANTESSON
5768 visningar på YouTube (Podium 2013, Opal 2014)

ANITA SANTESSON, När djävulen kom till Bagarmossen

Citaten på s. 105, 140 och 299 är hämtade ur
Dikter i urval 1942–2000 av Maria Wine (Bonniers, 2000).
Citatet på s. 45 av Zacharias Topelius är hämtat från dikten
”Vintergatan” ur *Lyrikboken* (Forum, 1986)

COPYRIGHT © Anita Santesson & Bucket List Books AB, 2017

OMSLAG Jonas Rahm

INLAGA Helén Enqvist

FOTO © Athina Strataki

GRAFFITI Rubin Santesson

PRINT Nørhaven, Danmark 2017

ISBN 978-91-87969-22-5

Första upplagan, första tryckningen

BUCKET LIST BOOKS AB

Hallandsgatan 40

118 57 Stockholm

info@bucketlistbooks.se

www.bucketlistbooks.se

Gammelmor Spindel väver livets tråd i universum, spindeln i vårt hus fångar märkliga kryp i hörnen, och Nornorna spinner öden i tomrummet under Yggdrasils rötter.

Ur en av min pappas sagor

Till läsaren

Det här är berättelsen om gymnasielärarinnan Ylva Svensson som sluter ett förbund med djävulen. Tyvärr ligger historien alldeles för nära den verklighet vi lever i, men i vissa avseenden måste jag erkänna att jag farit i väg. Därför kan följande två rubriker i texten väljas bort beroende på önskad läsupplevelse:

Universum

Fotspår

Enligt en grekisk myt berättas det om gudinnan Hera som blev arg på sin make Zeus. Han hade varit otrogen och fått barn på annat håll, och nu kom han med bebisen och ville att hon skulle amma den. I ren ilska knuffade hon sig bort från både honom och det skrikande spädbarnet. Mjölken sprutade ur hennes bröst, for ut i universum och blev till Vintergatan, eller *Milchstrasse* som den heter på tyska. Det är i den galaxen, bland myter och gammal bröstmjölk, som vi människor lever med alla våra kval och brister. Precis som Ylva Svensson.

Anita Santesson, Bagarmossen 2016

I

SEDNA

Universum

Det hände inte ofta att de möttes, ändå var de varandras skugga. Obehindrat svävade de i alltings ursprung och vakade över människornas val. Utan God kunde inte Ond finnas, och så var det sagt sedan begynnelsen. Vid de tillfällen deras vindar blandades uppkom orkanerna. Som älskande snurrade de runt varandra i en vild dans av motsatser. Nu stod de stilla i tidens tomrum vaktande på varandra likt kattor. Ingen av dem vek undan. För länge sedan hade Fadern lämnat skapelsen med sin avskedsgåva, den fria viljan. Det var om denna vilja de båda inte kunde enas. Ty endast i frånvaron av God kunde Ond växa sig stark.

”Ska vi slå vad?” frågade Ond.

”Jag tycker inte om vadslagningar”, svarade God.

”Du är bara rädd att förlora”, sa Ond. ”Människan är kapabel till precis vad som helst.”

”Hon är född god och vill göra gott”, svarade God. ”Och råkar en människa handla ondskefullt så ångrar hon sig djupt då hon väl förstår sitt misstag.”

”Du har så fel”, sa Ond. ”Människan är full av skit och jag ska bevisa det!”

Det kan du inte”, sa God och insåg alltför sent fällan.

Som brinnande kometer rusade de genom den himmelska oceanen för att än en gång ta upp kampen om människans natur.

En gång för länge sedan var observatoriet i Stockholm en stolthet för Sverige. I meridianrummet fastställdes den lokala tiden, och från den utgångspunkten ställde man sedan huvudstadens alla klockor. På 30-talet blev byggnaden omvandlad till museum, eftersom lysande stjärnor och märkliga planeter inte kan läsas i stadens ljus.

Numera studerades andra saker i kvarteren, för där på Drottninggatan låg Stockholms Akrobatiska Kunskapsgymnasium, en friskola där eleverna drömde om att få status, helst utan att behöva göra något särskilt. Och skolan gav näring till deras drömmar. Porträttbilder på lärare ståtade på hemsidan, och under fliken Akrobatikprogrammet, fanns ett foto på en cirkusprinsessa som hängde upp och ner i en trapets. Bildtexten lød: *Ylva Svensson, lärare*. Men det stod ingenstans att bilden var tjugofem år gammal, och faktum var att inte ens den mest fantasifulle kunde koppla ihop fotot med den överviktiga kvinna som nu satt i arbetsrummet bredvid akrobatiksalen. En gång i tiden hade hon varit uppläst av följespotten i en cirkusmanege, men ljuset på henne kom nu från en PC, modell äldre. Hon var svullen i ansiktet och det otvättade håret gömdes i en grön mössa. Luften var syrefattig och det luktade svett från omklädningsrummet.

Ylva Svensson kryssade i elevernas närvaro, men namn och datum blev till en grötig sörja. Åtta frånvarande av femton möjliga.

Hon tryckte på *Send* och skickade in närvarolistan, väl medveten om att den dåliga uppslutningen skulle betyda ett surt samtal hos rektorn. För säkerhets skull tryckte hon på *Print* också. Kopior var alltid bra att ha. Sedan tittade hon i skrivaren men ingenting kom. Av någon anledning kunde hennes utskrifter dyka upp på helt oväntade platser i skolan. Hos skolsköterskan till exempel, eller hos rektorn.

Ljudet från korridorerna hade lugnat sig och förmodligen fanns det inga elever kvar på skolan. Men från omklädningsrummet hördes stökande och en sång på franska, det lät nästan som *Amazing Grace*. Kanske var det den nya städerskan? Ylva kikade på klockan, reste sig och drog upp träningsbyxorna som satt sig på halva rumpan. Egentligen kände hon sig lite utbränd fast det bara var första veckan på terminen. Rektorn hade startat läsåret med kickoff på Finlandsfärja. Bland smörgåsbord och teamövningar hade han informerat om kvalitetsmätningar och förändringar. *Elevens betyg är också betyg på dig som lärare*, hade han påmint och hänvisat till lönesamtalen.

Konkurrensen mellan skolorna var hög och det gjordes ständiga förändringar. I år skulle ett nytt städbolag hålla rent efter 570 elever. Kurators tjänst hade dragits ner till 10 % men lyckligtvis skulle den nya skolsköterskan i stället få gå på halvtid. Utöver det skulle man göra en stor mattesatsning och två nya lärare hade anställts. Alla nya, inklusive städbolagets representant, hade invandrarbakgrund. Ylva tyckte det var genomskinligt, förändringarna hade ett tydligt samband med den kritik skolinspektionen lämnat under våren. I cirkusvärlden var mångfald lika naturligt som att andas, i skolvärlden var den ett påbud.

Den vackra sången blev allt starkare. Nu kunde hon tydligt höra orden till den välkända sången: *Grâce de Dieu, quelle douce*

voix. Qui sauva un pécheur tel que moi ... Ylva satte på sig sin långkofta, hängde tygväskan över axeln, och låste dörren till sitt arbetsrum.

Där ute bland slitna träbänkar och trasiga skåp stod hon, den nya städerskan, iförd rosa rock, rosa turban och lika rosa gummi-handskar. Hon måste vara väldigt positivt lagd, eftersom hon både skrubgade och sjöng trots att ingen gjort rent där ute på säkert ett halvår. Hennes mörka hud blänkta av ansträngning. När hon log mot Ylva visade hon en stor glipa mellan framtänderna.

”En räddande ängel, äntligen”, sa Ylva. ”Du behövs!”

Kvinnan tog en paus i svabbandet och drog av sig skurhandsken innan hon hjärtligt sträckte fram handen.

”Hej, jag är Toto”, sa hon med en sjungande brytning.

Ylva ryckte till av styrkan i handslaget.

”Ylva”, sa Ylva och kände sig närmast omtumlad av kvinnans utstrålning. Hon hade helt klart star quality och påminde lite om Oprah Winfrey.

Toto pekade på skurhinkens mörkgrå vatten, sedan lyfte hon på en flaska rengöringsspray och viftade med den: ”Det är så smutsigt!”

”Välkommen till Stockholms Akrobatiska”, sa Ylva.

”Har du jobbat här länge?” frågade Toto.

”Alldeles för länge, har nästan vuxit fast”, sa Ylva och försökte se glad ut fast känslan var jobbig. För att vara riktigt ärlig hade hon velat sluta för länge sedan, men hon hade inget alternativ.

”Lärare är viktigt arbete. Vad gör du för ämne? Mat?”

Ylva drog in magen. Hårt.

”Nej, akrobatik. Faktiskt.” Ylva drog in magen ännu mer.

Städerskan tog på sig skurhandskarna igen. Ylva brukade kunna pricka in folks bakgrund, brytning och dialekter men den här

kvinnan var ogripbar. Nyfikenheten tog över och hon kunde inte låta bli att fråga var kvinnan kom ifrån.

”Akalla”, sa Toto.

”Dum fråga, förlåt. Jag menar för franskan”, sa Ylva.

”Haiti. Men jag varit här femton år.”

”Å, Haiti. När det var jordbävning samlade jag pantburkar med eleverna. Det blev en liten slant i alla fall.”

”Så fint”, sa Toto och log. ”Där behövs mycket hjälp ...”

”Du måste berätta. Vi får ta en kaffe någon dag”, sa Ylva, väl medveten om att städarna inte räknades in i kollegiet och aldrig inbjöds att fika med de andra på skolan.

”*Absolutent!*” sa Toto med övertygelse.

”Nu måste jag hem och snygga till mig, i kväll ska vi på cirkus”, sa Ylva och tog sats mot dörren.

Hon skulle just öppna den då ett skrik hördes från korridoren. Ylva stannade till och mötte städerskans förvånade blick. Kanske skulle det inte komma fler skrik, eller så kunde någon annan ta hand om problemet. Men just då hördes ett vrål. I nästa sekund rusade Ylva mot korridoren fullt beredd att avbryta ett slagsmål, trösta en elev eller rätt och slätt ringa efter ambulans. Toto sprang efter.

Där, mitt på det blodröda linoleumgolvet alldeles framför receptionen, stod den nya skolsköterskan och skrek på något som kanske var kurdiska. Sköterskan var omgiven av stora, blå Ikeakassar fyllda med första hjälpen-dockor och hon höll i en av dem. Den var dekorerad med könsord av varierande slag, och som om det inte räckte hade någon förtydligat alla kuk och fitta med illustrativa symboler. Men det allra värsta var att någon ritat en kopia av rektorns mustasch på dockans överläpp och skrivit:
I'M THE HEADMASTER FUCK ME HARD.

Skolsköterskan vände sig mot Ylva och Toto.

”Vad jag ska göra?” frågade hon. ”Varenda docka är förstörd.”

Någonstans i bakhuvudet började ett mejl från rektorn ticka om obligatorisk första hjälpen-kurs för lärarna. Helvete, tänkte Ylva. Jag som skulle gå tidigare.

”Katastrof”, fortsatte sköterskan och försökte sudda bort mustaschen. Hon såg ut som om hon skulle börja gråta vilken sekund som helst. ”Lärarna väntar där uppe. Det går inte!”

Ylva drabbades av ett gränslost medlidande för den stackars kvinnan. Vilken start på ett nytt arbete. Sedan fastnade hennes blick på den andra Ikeakassen. En docka med grön mössa stack upp ur den. Fylld av obehagliga aningar slet hon upp den: 100 KG YLVA stod det i klarspråk över dockans mage. Dessutom hade någon ritat fettvalkar. Ylva spottade tafatt på fingret och försökte förgäves gno bort sitt namn. Hjälplost såg hon på den nya kollegan och fylldes av skam.

”Kanske kan kursen flyttas till en annan dag?” föreslog hon.

Skolsköterskan skakade bestämt på huvudet. ”I dag vi ska, ingen annan dag”, svarade hon. ”Alla väntar i rummet.”

Nu klev Toto fram. I handen hade hon sprayflaskan som hon använt inne i omklädningsrummet.

”Här mesdames, vi ska pröva. Gud och lite kemikalier kan hjälpa.”

Städerskan duschade något stinkande över bokstäverna, gnodde lite med en svinto och vips förvandlades orden till en svart fläck.

”Det finns mer spray på vagnen. Om alla hjälper, vi fixar på några minuter!”

Ylva rusade i väg till städvagnen. Hon var snart tillbaka med flaskorna och högg in på dockan med grön mössa. Ingen fick se.

Fylld av förödmjukelse angrep hon texten. På ett par ställen där sabotören ristat med kniv uppstod tveksamhet, men det löste Ylva genom att hämta ett stort paket plåster från rektorsexpeditionen. Snart var alla dockorna på plats i kassarna, omplåstrade och som nya – bara lite mörkare och fläckigare.

”Ni är från himmelen, tack, tack”, sa sköterskan och sträckte fram handen till Ylva. ”Måste hälsa, jag heter Bahar.”

”Ja, jag vet, jag har sett dig i lärarrummet. Välkommen till Stockholms Akrobatiska”, sa Ylva. ”Det är jag som är akrobatikläraren.”

”Toto”, sa städerskan. ”Det är jag som är räddande ängel.”

”Tack så fantastiskt för er hjälp”, sa Bahar och tryckte de båda kvinnornas händer. ”Nu är dags för första hjälpen-kurs, det ska bli roligt nu. Kom, kom!”

”Jag är bara städerska”, sa Toto.

”Rektor sa alla”, sa Bahar bestämt och pekade på Ylva. ”Alla ska. Kom nu!”

Ylva sneglade på klockan, det där med pizza på torget var bara att glömma.

”En timme och sen du kan rädda liv”, sa Bahar med ett så entusiastiskt tonfall att Ylva inte hittade någon invändning.

”Ska jag, så ska du”, sa Ylva till Toto och lyfte upp en av Ikea-kassarna.

”Jag lovar, en dag ni ska få nytta av att kunna”, sa Bahar utan att ha en aning om hur rätt hon hade.

Denna afton var inte som andra septemberkvällar, en solstorm av starkare slag än vanligt orsakade störningar i atmosfären. Mängder av partiklar kastades ut från solens yta och virvlar av protoner snurrade i universum. Tre varv svävade vinden innan dess sikte riktades mot en liten förort i södra Stockholm vid namn Bagarmossen.

Av namnet att döma skulle man kunna tänka sig att bagarna stod på rad vid tunnelbanan varje morgon och bjöd skolbarnen på färska kanelbullar. Men tyvärr, i Bagarmossen fanns på den här tiden inga bagare, dock en salig blandning folk och en energi som sakta jäste, närd av krafter som inte alltid var helt goda. Ibland var det skottlossning, vandalisering och polisuppbåd i centrum, och ibland spelade barnen från kulturskolan dragspel på torget. För det mesta fanns det ett slags gemytlighet över den lilla 50-talsförorten, och folk som flyttat dit blev gärna kvar. Den var byggd efter naturens egna former och överallt fanns promenadstråk.

Det var längs Rusthållarvägen som den ormliknande vinden svepte denna sensommarkväll. Den for längs smågatorna, förbi kulturarbetare och SFI-studenter. Med en pust passerade den egnahemsvillorna från 50-talet, där folk påtade i sina trädgårdar och rådjuren från Nackareservatet försåg sig med mat. Sedan vände vinden mot centrum, passerade parkleken Brödkaveln, tvekade, och slog en lov upp förbi 161:ans busshållplats och in mot Svartågatan. Fram for den mellan husen och cirkulerade några varv kring tunnelbanan och ner mot apoteket. En handskriven reklamskylt med snirkliga bokstäver svajade utanför tobaken, 2 OSTBÅGAR TILL PRISET AV 1, stod det. Skylten vätte med en smäll, slog hårt i trottoaren, och fåglarna tystnade.

Vinden väntade, kände in. Lokalbefolkningen anade inget alls om solstormar och existentiella krafter. Därför gjorde de i lugn och ro sina inköp på Coop och ICA. Vanligt hyggligt folk satt vid fontänen på torget och pratade strunt. Utanför kyrkan, som var inrymd i en gammal butikslokal, bjöds det kaffe med dopp. Barn lekte på konstnären Dan Wolgers grönsa prinsessårta, det osade från grillkiosken och långt bort i riktning mot Skarpnäck höjde sig ett stort blått cirkustält.

Men vinden valde varken cirkusen eller centrum, den tog en annan väg och drogs mot Byälsvägen. Bland de orangemålade loftgångarna, där doften av hummus och köttbullar gifter sig, for onskans bris fram. Med en lätt pust flög den in genom den öppna balkongdörren till en knarkarkvart. Där inne satt redan Döden i mörk kostym och lurpassade på en man och en kvinna med mycket skört band till livet. Vinden lade sig stilla och väntade ännu en stund.

Mannen i soffan halvsov. Kvinnan låg i frossa framför tv:n, hennes kropp längtade efter heroinets falska lugn. ”Hjälp mig”, bad hon.

Men mannen hörde henne inte. För att klara sin relation till verkligheten var han överfylld av Rohypnol.

”Jag orkar inte mer”, viskade kvinnan.

Döden tog ett steg närmare. Den anade att det snart var dags att skrida till verket.

Ingen hade berättat för kvinnan att man ska vara försiktig med det man ber om, eftersom det kan hända att man får sin önskan uppfylld.

”Fan ta mig, jag vill dö”, sa hon, och det var precis det ögonblicket Döden väntat på. Den knäföll på golvet som om den skulle till att fria. Rörde med lätt hand vid kvinnans kind och tog hennes själ.

Strax därefter intog onskans vind den döda kvinnokroppen, som genast började vrida och vända sig, precis som mask gör på en metkrok.

I nästa ögonblick var kroppen förändrad och Jezebel Jones född. Hon borstade bort lite smuts från håret och knäppte med fingrarna så att mannen i soffan också skulle dö. Med en lätt bugning plockade Döden raskt åt sig även mannens själ och for sedan ut genom fönstret med exakt 42 gram i sin kappsäck.

Det ljus som för en kort stund syns på stjärnhimlen när en interplanetär kropp faller in i jordatmosfären brukar i dagligt tal kallas stjärnfall. Det var som ett sådant God närmade sig jorden. Stjärneljuset föll i riktning mot de rödbruna höghusen i Akalla. Där i ett badrum stod Toto och sminkade sig. På handfatet hade hon en kopp nybryggt kaffe. Hon bytte ut turbanen mot en välfriserad peruk, satte den till rätta på huvudet och målade lite mascara på ögonfransarna. Tankarna for då hon såg sig i spegeln. Ibland undrade hon i vilken stam hon hade sitt ursprung. Då hon mötte systrar och bröder från Afrika i kyrkan, kunde en tomhet slå sig in i henne. Hon saknade riktiga rötter. Kom man från Haiti hade slaveriets historia kapat allt vad stammar hette. Det sas att man kunde gissa var man kom från, på maträtterna man fått av sin moder. Om det stämde var hon kanske wolof.

Toto var trött efter arbetsdagen men såg fram mot träffen i kyrkan. Det nya jobbet var bättre betalt än det hon haft på fabriken. Nog för att hon var ensam om att hålla tre våningar, 30 klassrum och 28 toaletter rena, men arbetskamraterna verkade trevliga. Hon tog en klunk starkt kaffe helt omedveten om ljusenergin som svävade in i badrummet. Det rev genom hennes huvud som en såg. Hon vacklade till och tog stöd mot handfatet. Var det mi-grän? Men i stället för att slå rot försvann smärtan, och hon fylldes av en enorm energi. *Kanske en ängel*, tänkte hon och lade på lite matchande rött på läpparna.

När Toto Bernard en halvtimme senare skyndade ut genom dörren var hon en ny kvinna. Det var som om hon svävade över marken, men ännu förstod hon inte ljusets kraft och den mäktiga styrka som flyttat in i henne.

Dina gav sin tränare en kram och lyckades precis hoppa på Skarpnäckståget innan dörrarna slog igen bakom henne. Han vinkade och log mot henne när tåget började rulla. Hon kände sig alldeles varm. Den stora svarta trunken slängde hon på golvet sedan kastade hon sig ner på ett säte och lutade sig mot tunnelbaneväggen. Det var ovanligt lite folk i vagnen. Hon slöt ögonen, tunnelbanan luktade sunk men vaggade behagligt, och snart skulle hon vara hemma.

Plötsligt kände hon sig iakttagen. Hon öppnade ögonen försiktigt och sneglade. Känslan var ungefär som när hon spelade en match och anade en anfallande motståndare i ryggen. Men den här gången var det inte bollen som var föremålet utan hon själv. Hon försökte känna med magen. Inte titta, sa hon till sig själv. Rädsla luktar. I stället tog hon upp mobilen och passade på att samtidigt kika mot spegelbilden i tunnelbanefönstret. Tre säten längre bort satt en medelålders man och stirrade ogenerat. Det var något bekant över honom. Hon hade sett honom förut, men kunde inte säga var. Dina böjde ner huvudet och försökte låtsas som om hon inte reagerade. Mobilen var död, och hon gned den mot sin svarta träningsbyxa i nylon för att skapa friktion och värma telefonen. Hon var sen och visste att mamma skulle bli galen. Det där med cirkus var mammas viktigaste händelse under hela året. Så gjorde hon ett nytt försök och tryckte på On. Ett svagt blinkande på displayen. Sedan slocknade den. Med svettiga händer stängde hon av telefonen och tryckte genast på omstart igen. Men inget hände.

Mannen satt fortfarande och glodde ogenerat. Vad ville han?

Dina slöt ögonen. Snälla gode Gud, fixa mobilen, tänkte hon, och då, på något magiskt vis, precis som om det funnits ett samband mellan hennes bön och verkligheten, gav mobilen ifrån sig ett lydigt pling, strax innan tåget åkte ner i tunneln.

”Nästa station Bagarmossen. *Next stop Bagarmossen.*”

I *Handbok för streetsmarta tjejer* hade hon läst att det var smartast att se till att man placerade sig sist, efter alla andra som steg av, så att man inte själv skulle bli förföljd. Men Dina brukade göra precis tvärt om. Hon höll sig alltid i vagnen närmast rulltrapporna, så att hon skulle få så mycket folk bakom sig som möjligt. Hon steg av tåget och såg i ögonvrån hur mannen kom efter. Med snabba steg tog hon sig mot rulltrappan. Precis då hon kom till de första trappstegen ställde hon sig på sniskan och låtsades rätta till trunken. När hon såg bakåt var han spårlöst borta.

Ylva var nöjd, trots första hjälpen-kursen hade hon faktiskt hunnit snygga till sig lite. Det är kutym bland cirkusfolk att man gör sig fin då man ska på föreställning. Så nu hade hon fått på sig en grön sidentunika som tyvärr blivit för trång. Noa, hennes äldsta dotter, hade vägrat finkläder men bar något långt, svart och fladdrigt. Med lite god vilja kunde man tolka det som elegant. Klockan var rätt mycket och Dina som vanligt sen. Flickan hade skickat ett sms att hon var på väg. Ylva provade att ringa för femte gången. Inget svar.

”Hoppas det inte hänt något”, sa hon.

”Du lider av konstant katastroftänkande”, sa Noa och tog ett danssteg. ”Hon kommer med nästa tåg, jag är helt säker.”

Vid kulturskolan hördes dragspelsmusik och det var kö till grillen. Ylva hade inte hunnit äta och doften fick det att vattnas i munnen på henne. Småungar klättrade på prinsessstårtan, folk småpratade. Noa bubblade på och Ylva gjorde ett tidsöverslag. Nej, varmkorv skulle inte hinna inhandlas, alldeles för mycket folk var före i kön.

”Å, vad bra”, sa Noa. ”Då beställer jag biljetter. Tack snälla mamma.”

”Ja ... gör det”, sa Ylva utan att ha en aning om vad hon sagt ja till. Ylva ringde igen. Inget svar.

Vid ett av träden utanför Coop satt ett cirkusplakat med en leende clown. Någon hade klistrat över ett märke med texten: DJURENS RÄTT, VÅGA VÄGRA CIRKUS! Ylva hade inga som helst planer på att vägra höjdpunkten. Det här skulle bli årets händelse. Plötsligt fick Ylva syn på en omkullvält reklamskylt som låg utanför Abu Said's tobak: 2 OSTBÅGAR TILL PRISET AV 1.

”Vänta, kommer strax”, sa hon till Noa, vände om mot tobaken och klev rakt på en liten spindel utan att märka det. Av spindeln blev bara en liten fläck kvar.

Noa fortsatte sakta mot tunnelbanan. Hon vinkade till sin syster som var en av de första som kom upp från underjorden. Dina lyste upp i sin gula fotbollströja men såg upprörd ut.

”Det var någon idiot som satt och psykade mig på tåget”, sa Dina, ”men sen var han bara borta.”

Mycket kunde man säga om Dina, men Noa visste att hennes lillasyster inte brukade vara lättskrämd, så hon kramade om henne.

”Fan, vad obehagligt. Vad var det för snubbe?”

”Vet inte, bara en jävligt äcklig typ, men du, snälla säg inget, du vet hur mamma är. Här kommer hon med middagen”, sa Dina.

Precis då kom Ylva springande med två påsar ostbågar i näven.

Stjärnorna på cirkustältets innertak glittrade förföriskt. Ylva njöt, trumvirveln ökade i tempo och luftakrobaterna snurrade snabbt i en lina. Ett stjärnfall exploderade i cirkustältets mitt. Musiken tystnade, som i ett trollslag försvann akrobaterna och i deras ställe stod en vacker vit ren med stora horn och mörka ögon. Renen fick en stor knippe massa i belöning av cirkusdirektören och

lommade snällt ut efter honom. Det såg nästan ut som om den viftade på svansen. Publiken vrålade av förtjusning och stampade så gradängerna skakade.

”Så vackert”, sa Ylva med tårarna rinnande. ”Jag begriper inte att de där djurrättsdemonstranterna måste stå utanför och stör.”

”Idioter”, sa Dina och spottade ut sin snus. ”De borde stå vid ridskolorna i stället.”

”Jag tycker ändå renen ser ut att må rätt hyfsat”, sa Noa som var familjens vegetarian. Hon satte upp sitt röda hår i en stor Buddabulle och log milt. ”Fast det är klart, några norrländska vidder att leka på har den ju inte.”

När de trängdes för att komma ut efter föreställningen sträckte Ylva upp sig och gjorde vad hon kunde för att se stilfull ut och för att visa sin akrobatiska bakgrund, men mascaran rann i svarta fåror och hon var röd om näsan. Föreställningen hade skakat runt bland hennes livsminnen.

”Tänk när jag första gången fick resa till pappa, er morfar, på cirkusen. Ni fattar inte hur stort det var att få åka med”, sa hon snörvlande. ”Sen tränade vi hela sommaren!”

Hon berättade inte resten av historien, att hon fått sitta på sin stora bruna resväska i evigheter och se på hur pappa tränade ett annat barn. Väskans handtag hade gett skavsår i handen som inte läkt på flera veckor.

”Men för fan skärp dig”, sa Dina och blängde på sin gråtande mamma. Hon var inte lagd åt att ömka.

Noa grävde fram ett par solglasögon ur fickan och gav dem till sin mamma.

Jag var faktiskt ganska bra, tänkte Ylva. Jag var en artist. Men nu är jag bara FFF; *Female, forty and fat*.

Samma kväll revs cirkustältet på mindre än två timmar. Precis som med allt annat i livet går ett tält snabbare att riva ner än att bygga upp. Doften av sågspån och renspillning låg kvar i söderförorten medan stjärnorna spred sig över himlavalvet. Det var afton och det var morgon den första dagen.

Vid Byälsvägen 22, mellan loftgångshusen, fanns en tillbyggnad. Där hade någon målat en stor piraya. Ingen visste vem som gjort den. Men de boende var överens om att den var gjord av en stor konstnär. Fisken hade tjocka läppar, gulgrön kropp, flammande fenor och simmade på betongen. På sidan av den hade någon textat: *Till en vän*. Vissa påstod att den var ett minne över en 19-årig latinamerikansk pojke som sagt till tre småungar att inte leka med kniv och därefter blivit mördad. Andra sa att det var en present till en tjej på hennes födelsedag. Ingen visste med säkerhet, men fisken ingav respekt och den kommunala fastighetsägaren lät målningen vara.

Där på Byälsvägen hade människorna sina rutiner. I gryningen vandrade trötta fabriksarbetare, städare och vårdbiträden förbi fisken mot 161:ans busshållplats. Närmare hundra olika språk talades på lekplatserna mellan husen och minst lika många kryddor användes i köken vid middagstid. Ja, sannerligen, bland loftgångarna var ett myller av starka krafter, och minst en gång om dagen körde polisen sakta förbi i sitt trögflytande arbete att göra Bagarmossen till en trygg plats.

Klockan var inte mer än 05.30 denna dimmigt grå septembermorgon när bröderna Henrik och Jan Nilsson kom körande i sin blå skåpbil som de laddat full av frätande kemikalier i sitt uppdrag att hålla Stockholms förorter fria från klotter. Jan Nilsson var mycket stolt över firmabilens logga med mottot: REN STAD NU!

Bilen stannade vid Byälsvägen 22. Bröderna tog på sig vita hjälmar, skyddsmasker och handskar. Likt två astronauter studsade de ur sin farkost och kopplade upp sig mot vattenledningen. Lite högtryck skulle bli en fin början, innan det var dags för finliret.

Ur porten kom den jamaikanske tidningsutbäraren. Då han fick syn på bröderna i full färd med att högtrycksspruta fisken skakade han på huvudet och ropade:

”No, no. Them people loves it.”

Men bröderna Nilsson hade döva öron och ett uppdrag värt 17 500 kronor på faktura.

I huset intill, på andra våningen, tog Ylva Svensson fram hundkopplet och satte det om halsen på sin älskade vovve Pajas. Schäferblandningen gnällde upphetsat, och tyckte att de inte kunde komma ut fort nog. Först då hon lade sin hand på tikens hals och bjöd på en köttbulle lugnade sig hunden något.

Ylvas ögon var svullna av drömmarnas ansträngning. Hela natten hade hon dansat på lina i rosa tyllklänning, buren av beundrande blickar och stigande applåder, tills väckarklockan påminde henne om värkande leder och vardagsliv. Hon tryckte ner fötterna i sina slitna gymnastikskor, öppnade dörren och möttes av en cementgrå morgondimma.

Morgonluften var kall och loftgången tom. Trädet som räckte upp till andra våningen var den enda färgklicken, och små rönnbär mot gulgröna blad lyste i det grå diset. En och annan tapper koltrast sjöng, och i huset mitt emot började lampor tändas och kaffeibryggare sättas på. Ylva släpade på cykeln och gjorde sig beredd att sparka undan soppåsarna som brukade stå vid grannens dörr. Men för ovanlighetens skull var där städad och persiennen nerdragen. Det bodde fem grannar på varje våningsplan och Ylva

fick passera dem alla innan hon kunde böka sig in i trapphuset. Där ställde hon cykeln i den pisslukande blå plasthissen från 1973. Två gånger hade hon fastnat i den. Sista gången hade hon fått vänta i tre timmar på hjälp, efter det tog hon alltid trapporna och lät cykeln åka själv.

Pajas drog i kopplet hela vägen ner för trapporna, ivrig att jaga första bästa katt eller annat kul som möjligtvis kunde visa sig. Väl ute ur porten stelnade hunden till. Ylva drog ett djupt andetag. Men denna morgon var inte som andra morgnar. I stället för stärkande morgonluft fylld av syre fylldes lungorna av något frätande. Hon började hosta. Pajas reste ragg och skällde.

Bröderna Nilsson hade efter en timmas idrott arbete lyckats få bort det sista spåret av fisken. Eller ”det satans klottret”, som de kallat den. Nu stod de lutade mot sin skåpbil med visiren uppfäll-
da och rökte belåtet varsin cigarett.

Ylva blev stående utanför porten med sin hostattack, och det tog några sekunder innan hon samlat tillräcklig information för att översätta det hennes ögon sa henne. I stället för fisken som prytt tillbyggnaden var där nu en stor fläck.

”Var är fisken?” frågade hon med cykeln i ena handen och Pajas som stretade i kopplet i den andra. ”Vad har ni gjort?”

”Vårt jobb”, flinade bröderna Nilsson i kapp och fimpade. Skogen låg tyst och stilla, och Pajas sprang vid Ylvas sida. Varje morgon tog de en skogstur och följde gångvägen bakom Djursjukhuset. Ylva flåsade, cykeln knakade och kedjan gnisslade, den borde smörjas men hon hade inte hunnit. Hon fuskade och lät hunden dra. FFF, *fabulous*, *forty*, *fantastic*, peppade hon sig vid varje tungt tramptag.

När de kom till randen av den tvära backen ner mot Söderbysjön släppte hon Pajas som rusade i väg. På avstånd hörde hon hur

kanadagässen skrikande för åt alla håll och såg plasket när den lufsiga tiken rumlade ner i vattnet.

Fem minuter i stillhet vid strandkanten kunde hon ta sig. Ylva försökte verkligen njuta och vara mindful, ta in det hon såg och inget annat, men energiska explosioner av ogjorda räkningar, matinköp och trasiga elever dök upp i hennes tankar. Till och med kontot på meetyourdarling.com poppade upp i skallen. Hon hade haft det i ett år och ändå inte lyckats träffa någon. Det kostade bara pengar.

Här och nu, fokuserade hon, och precis då dök rektorns leende ansikte upp. Hon tog ett djupt andetag och såg ut över vattnet. Om jag tycker rektorn är söt, är jag desperat på riktigt, tänkte Ylva. Frenetiskt betraktade hon dimman över den silvriga vattenytan och försökte se den med själ och hjärta, men hon lyckades inget vidare. Hon sneglade på klockan, hoppade upp på cykeln och vände hemåt. Pajas lufsade efter. Då hände något märkligt. Precis vid svängen upp mot backen dök en rödbrun katt upp och blockerade vägen. Pajas, som alltid tokjagade alla katter, stannade bakom cykeln, strök öronen mot huvudet och gnällde olyckligt. Det var en väldig katt, antagligen en kastrerad hane. Ylva hoppade av. Med ett ljudligt mijauuu strök den sig mot hennes ben. Utan att förstå varför böjde hon sig ner och smekte den på ryggen. Katten spann och kråmade sig för att i nästa sekund springa från platsen och spårlöst försvinna in bland träden. Pajas såg svårt ut och hängde med svansen. Nästan som om den gamla jycken skämdes.

Kvart i sju öppnade Ylva porten till Byälsvägen 22. Den pakistanske mannen på fyran höll upp dörren för henne. Han hade alltid ett vänligt leende, broderad mössa och bylsiga kostymbyxor.

I handen hade han dessutom en ljusbrun portfölj. Han bar den med sådan pondus. Synd att han var gift. Hon hade noterat att dottern i familjen bar guldfärgade sandaler, året om. Och hennes pärlemorosa tånaglar var de längsta och mest välvårdade Ylva någonsin sett.

”Tråkigt med fisken. Den är borta”, sa hon.

”Ja, ja”, sa mannen. ”Tack, tack.”

Ylva ställde cykeln i hissen och sprang uppför trapporna. När hon kommit ut på loftgången stannade hon. En pust av kanel och svavel kom mot henne. Ylva tog sikte mot sin egen lägenhet. På vägen sneglade hon nyfiket in i sin närmaste grannes kök. Det kändes som om doften kom därifrån. Kanske hade något hänt, för persiennen var uppdragen och det såg blänkande rent men tomt ut där inne.

Lika tomt var det i hennes eget kök. Två mobiler ringde från olika rum. Med rasande fart åkte brickor, kaffe, muggar och smörgåsar fram. Sist av allt tog Ylva fram en apelsinkaramell och gick in till Dina som oberörd sov trots att telefonens väckning spelade reggae på hög volym. Flickans hårlockar ringlade som havstång över huvudkudden, och en blek hand med avskavt blått nagellack höll hårt i den skränande mobilen. Det såg ut som om hon somnat mitt i ett samtal. Ylva sparkade bort en klädhög, höll på att snubbla över en stor burk svart väggfärg och lyckades till slut ta sig fram till sängkanten.

”Vakna, hjärtat”, sa hon och tryckte in karamellen i sin dotters mun. I sexton år hade Ylva kört tricket. Ibland fungerade det, ibland inte. Dina for upp. ”Frukost”, sa Ylva så mjukt som hon någonsin kunde och sträckte fram brickan.

Dina satte sig utan ett ord upp i sängen, energin runt henne darade. Försiktigt backade Ylva ur rummet och höll på att snubbla över färgburken en gång till. Sedan gick hon för att väcka sin andra dotter.

I en kinesisk anda av Feng shui rådde det stillhet i Noas rum. Några böcker låg färgkoordinerade i en hög på golvet. En prideflagga hängde på väggen, ljuset strilade in genom bambu-persiennerna och från mobilen klingade ett klockspel. Likt en ensam björkvidja på en norrländsk hed sov flickan på rygg. Fräknarna var som kanelstänk i hennes ansikte, och hon lyckades med konststycket att både le och snarka samtidigt.

”Mmm?” mumlade hon och gosade in sig i sömnens varma famn.

”God morgon lilla gumman”, sa Ylva.

Noa gned sig i ögonen.

”Åh gulle dig”, mumlade hon, sträckte sig efter mobilen och tog ett foto av sin mamma som gjorde en ful min.

”Du lägger inte upp den där bilden någonstans, bara så du vet”, sa Ylva och gick för att göra sig i ordning.

I hallen stod Dina och drog på sig skorna. Hon såg lika arg ut fortfarande och smällde igen dörren efter sig utan att säga hej. Kvar på golvet i hennes rum stod den orörda frukostbrickan. Precis som alla andra morgnar fick Ylva lägga smörgåsen i en plastpåse och springa ut på loftgången. Hon väntade tills dottern kom på vägen nedanför, och först då slängde hon ut påsen. Med en duns träffade den Dinas huvud.

”Snygg nickning älskling!” ropade Ylva till sin dotter. ”Åt mackan på tunnelbanan och glöm inte att ringa i kväll från träningen, jag möter dig!”

”Vad fan morsan. Du dödar mig!” sa Dina, men hon lät inte lika arg längre.

Ylva tittade på klockan och insåg att hon själv inte skulle hinna äta någon frukost. Å andra sidan gjorde det inte så mycket, hon var ju fet så det räckte.

Varje onsdagsmorgon var det lärarkonferens på Stockholms Akrobatiska Kunskapsgymnasium. Ylva kom som vanligt fem minuter för sent. Rektorn pratade utveckling, förändring och kvalitetskontroll. Morgonen till ära hade han en grå kostym, och hans mustasch bar spår av något som kunde vara croissant. Det var något med hans andhämtning som kändes blodtryckshöjd. Rummet var fullt av trötta lärare. Ingen orkade riktigt med rektorns oerhörda intresse för kvalitetsmätningar. Hjulet uppfanns konstant på nytt. Ylva tassade försiktigt fram och fick tag på en ledig stol. I samma sekund som hon satte sig började mobilen ringa smurfversionen av *Toreadorarian* ur Carmen. Till kollegernas skadeglädje hann hon tömma hela väskan innan hon äntligen hittade mobilen, som precis tystnade. Missat samtal. Dina. Rektorn gav Ylva en sträng blick och fortsatte sin predikan.

”Vi har elevkonferens på onsdag, och jag får be er vara ordentligt förberedda. Kolla upp frånvaro och kontakta hemmen om den överstiger femtio procent.”

Pliktskyldigt noterade Ylva i sin kalender. Det var en katastrofal oreda i den, som med allting annat, och hon hade svårt att läsa sina egna anteckningar. På ett ställe hade hon skrivit ett telefonnummer utan namn och på ett helt annat hade hon gjort den informativa noteringen 10.45. Förbryllad såg hon ner över sitt oorganiserade liv.

”Sen var det dags för utvecklingssamtal. Jag har lagt lappar i era fack och jag vill att ni fyller i dem. Det är alltså era samtal med mig jag talar om. Glöm inte att de är lönegrundande”, sa rektorn.

Ett mummel hördes i lärarkåren. Alla visste att lönerna inte hade något som helst samband med hur de fyllt i sina papper. Ylva hade aldrig fattat koden. Lärare var en sort för sig och klassrummen deras enskilda kungadömen. En del var brinnande hjältar

och andra rena psykopater. De brinnande vände ut och in på sig själva för att tända kunskapens bloss hos eleverna. Psykopaterna var känslomässigt avstängda, utförde sitt arbete och gick nästan alltid hem i tid. De var lätta att känna igen eftersom de sällan hade rynkor. Ylva försvann i tankarna, egentligen fanns det två sorter till. De som själva haft ett helvete under skoltiden och som nu skulle rädda hela världen, och så den sista gruppen, den hon själv tillhörde. De som egentligen var något annat.

Rektor lämnade över till skolsköterskan med de intensiva ögonen. Bahar harklade sig, såg nervös ut och talade alldeles för snabbt. Hon viftade med sina papper.

”Jag redan träffat några av er på första hjälp-kursen.”

Fyra av tjugofem lärare hade dykt upp och blåst luft i de fläckiga dockorna. Fyra av tjugofem lärare, det motsvarade ungefär elevernas närvaro på lektionerna. Ylva gillade inte att skvallra, men egentligen borde rektorn få veta hur dålig uppslutning det varit. I detsamma löste skolsköterskan själv problemet. Bahar flyttade snabbt en lock från ansiktet och svalde hårt, det syntes hur hon tog sats.

”Jag ska ge första hjälpen-kurs en gång till eftersom bara ...” Skolsköterskan tittade på papperet. ”Marek, Ole, Margaretha och Ylva var där av lärare. Men vår städerska Toto var där. Det var bra!” Hon vände sig till rektorn frågande. ”Och du hade kallat alla lärare, ja?”

Jan Gustavsson såg besviket ut över lärarkåren, men Ylva fick sig ett bekräftande ögonkast. Ja, han var lite söt, trots allt.

Bahar fortsatte, oberörd av sitt sociala självmord. Hon harklade sig.

”Vi har femton procent elever med bakgrund i riskområde för könsstympning. Därför har jag lagt fram information vid mitt

rum på 15 språk. Jag önskar att vi ska diskutera detta.” Hon gjorde en paus och såg ut över kollegiet. ”Alltså broschyrer ligger där, vi ska bara få flickor att hämta.”

En kompakt tystnad mötte henne.

”Hör ni mig?” frågade Bahar och såg hjälplöst på rektorn som tittade bort.

Några lärare började skruva på sig, och ett mummel växte fram. En röst hördes över de andra. Den kom från Sven Rosengren, en äldre naturkunskapslärare med röd näsa och röda ögon.

”Det här är Sverige, det är olagligt med könsstympning här. Dessutom är vi en innerstadsskola så det finns andra saker som är mer aktuella, droger till exempel.”

”Var inte så negativ, ämnet är ju viktigt”, sa Xerxes, en manlig historielärare som tyvärr var gift.

Bahar nickade, men innan hon hann fortsätta bröt skolans hbtq-ansvarige in. Hen hade solbränd hy, lösögonfransar, slips och en aldrig sinande kampanda.

”I egenskap av religionslärare vill jag informera om att i Egypten görs det på flickor redan i sexårsåldern”, sa hen. ”Våra elever är sexton. Too late, kanske man kan säga. Men vi måste ju ändå arbeta för saken. Jag menar mot!”

Styr upp för fan, tänkte Ylva och stirrade på rektorn som tittade ner i sina papper.

”Alltså, jag tycker vi ska fokusera på droger, di knarkar ju nästan varenda en!” sa bildläraren på sjungande finlandssvenska samtidigt som hon snurrade på sina långa grå flätor.

Naturkunskapsläraren Sven avbröt det hela. Han reste sig, pekade på klockan och skakade på huvudet: ”Ni får ursäkt mig. Jag är anställd för att undervisa, och nu har jag en lektion att förbereda.”

Lärarens sorti blev signalen för alla.

”Glöm inte elevkonferensen och frånvaron”, ropade rektorn över sorlet och den plötsliga rörelse som fyllde rummet. ”Då var vi klara. Tack ska ni ha, allihop.”

Ylva låste upp till omklädningsrummen. Toto låg på alla fyra inne i flickornas dusch och skrubbad golvet med en stor borste. I dag hade hon röd turban, röda skurhandskar och en lika röd städdrock. Det doftade såpa och Totos leende fyllde hela rummet.

”Gomorra!” sa Ylva och skvätte ut kaffe på golvet. Hon började genast leta något att torka med, men Toto hann före med sin trasa. Ylva kände hettan stiga i ansiktet.

”Jag får inte ha kaffe här, förlåt.”

”Men kanske du behöver ha kaffe”, sa städerskan. ”Du har framtiden i händerna, så du måste orka och kaffe är bra!”

Vänligt bemötande var så ovanligt att Ylva nästan inte kunde stava till det, och Totos värme gick rakt in i hjärtat. De flesta städarna var osynliga skuggor med förfärliga arbetsvillkor som plockade skräp efter ouppfostrade tonåringar. Den senaste lokalvårdaren, en ingenjörsutbildad ukrainare hade gett upp och slutat sin tjänst efter att en av eleverna bajsat på toalettlocket. Ylva tog en klunk kaffe och hoppades verkligen att den nya städerskan skulle slippa ta hand om sånt.

”Du verkar så glad, hoppas du får ha den glädjen kvar här”, sa Ylva.

Som svar pekade Toto upp mot himlen med högra pekfingret. ”Gud ger mig kraft!”

”Jag trodde det var voodoo som gällde på Haiti”, sa Ylva.

Men Toto skrattade och fortsatte sitt skurande samtidigt som hon pratade på.

”Du vet i min familj, vi är kristna. Jag heter Christine Bernadette Clothilde, och alla namn är efter helgon. Toto är bara, vad heter det ... eh?”

”Smeknamn?”

”Ja! Och du, varför du heter Ylva?”

”Gammalt nordiskt namn, det betyder vargvinna”, sa Ylva.

Mamma gillade djur, tänkte hon. Men det sa hon inte högt, eftersom hon visste att samtalet kunde ledas in på jobbiga områden. Inte heller sa hon att hon också hette Ursula. Det var lite för mycket. Hon kände sig varken som en varg eller en björn, snarare som en gödgris. Med kaffekoppen fortfarande hårt i handen gick hon in i salen.

Musiken från Fellinis Amarcord strömmade ut genom högtalarna. Ylva drog för gardinerna och vred ner ljuset till hälften för att skapa stämning. En efter en droppade eleverna in och spred ut sig i salen för individuell uppvärmning. Ylva ställde sig i mitten.

”Fånga solen!” ropade hon och sträckte upp sina armar mot taket. Tjugo par armar följde henne genast. ”Gör det på ditt eget sätt!”

Ylva gladdes åt att lektionerna gett effekt, eleverna hade trots allt blivit inkörda och började genast fylla rummet med variationer. Det här hade inte varit möjligt för två år sedan. Diego, en mörk muskulös kille slängde sig på golvet och slöt ögonen. Den lilla flickan Tara klättrade upp i en av linorna, lika lätt som om hon varit en apa. Hon snurrade benen om repet och hängde upp och ner samtidigt som hon sträckte ut armarna. Jorma, en rödhårig, finmig grabb klättrade högst upp i ribbstolen och ställde sig som en galjonsfigur rakt ut från den.

”Flytta molnen!”

Genast följdes hennes önskan av eleverna som svajade med sina kroppar. Själv markerade hon, så graciöst hon kunde. Sedan bytte hon till en traditionell romsk låt *Chiaj chokarillje*.

”Svettas”, skrek hon och noterade i ögonvrån Salima som förse-
nad smög in genom dörren och satte sig avsides på bänken.

Eleverna följde Ylvas anvisning och började springa fram och tillbaka i salen.

Ylva närmade sig den förse-
nade flickan som kröp ihop med korslagda armar.

”Jag har feber, pallar inte”, viskade hon och vände bort huvudet. Ylva rynkade bekymrat pannan. Det här var tredje lektionen som Salima undviktit.

”Jag gillar inte det här, du är en av mina bästa elever. Har du varit hos syster?” frågade Ylva.

”Hon hade inte tid”, svarade flickan.

”Gå dit igen, hon har tid bara du ger dig till tåls och väntar lite. Sen vill jag att du kommer tillbaka till mig så att vi kan prata en stund efter lektionen, okej?”

”Får jag närvaro?” frågade Salima med stora sorgsna ögon.
”Snälla, min farbror blir galen annars.”

Ylva nickade tveksamt. ”Bara om du kommer tillbaka.”

Salima försvann. Hon såg lite stel ut. Rörde sig som om hon hade ont. Som om något var fel. Hela flickan signalerade hjälp.

Låten hade hunnit ta slut, och Ylva delade upp gruppen i balansövningar.

”Vi ska gå på lina, över eld”, sa hon leende mot klassen.

Alla jublade. Ylva hyschade och viftade med händerna tills klassen åter tystnade. ”Men vi kommer inte att tända elden förrän alla klarar linan.”

Klassen buade och ett surr av röster växte fram.

"Jag borde ha ett vapen!"

Ylva Svensson, gymnasielärare

Ylva Svensson arbetar på Stockholms Akrobatiska Kunskapsgymnasium. Dagligen kämpar hon för utsatta ungdomar mot det allt tuffare samhällsklimatet. En dag flyttar djävulen in i lägenheten bredvid och erbjuder sin hjälp.

När djävulen kom till Bagarmossen är en samhällskritisk Fausthistoria i genren magisk realism. Via myternas värld utforskar den människans natur i dagens hårda verklighet.

Anita Santesson är lärare, kulturproducent, filmare och författare. Tillsammans med Ralf Novak-Rosengren skrev hon ungdomsboken *5768 visningar på YouTube* som belönades med Barnens Romanpris 2014. *När djävulen kom till Bagarmossen* är författarens debutroman för vuxna.